

Cartea

A fost odată și va mai fi și altădată. Așa începe fiecare poveste.

A fost odată o lume numită Kelanna, o frumoasă și teribilă lume a apelor, a corăbiilor și a magiei. Oamenii din Kelanna își semănau în multe privințe – vorbeau și munceau și iubeau și mureau –, dar erau diferiți, și asta într-o privință importantă: nu puteau citi. Nu creaseră vreun alfabet, nici reguli de scriere și niciodată nu își dăltuiseră istoria în piatră. Își memorau poveștile spunându-le cu vorbe și gesturi, repetându-le stăt de des, încât istoriile deveneau parte din ei, iar legendele – la fel de reale ca limba, plămânii sau inima lor.

Unele povești erau culese și transmise din gură în gură, traversând regate și oceane, în timp ce altele piereau iute, fiind repetate de câteva ori și apoi uitate. Nu toate legendele erau populare; multe dintre ele trăiau vieți secrete în sânul unei singure familii sau al unei mici comunități de credincioși, care și le șopteau unul altuia pentru ca poveștile să nu se piardă.

Una dintre aceste povești rare vorbea despre un obiect misterios numit „carte“, care ascundea secretul unei magii mai puternice decât se pomenise vreodată în Kelanna. Erau oameni care spuneau că în ea se găseau vrăji ce transformau sarea în aur și bărbații în șobolani. Alții ziceau că, după multe ceasuri și cu ceva muncă, puteai învăța să controlezi vremea... sau chiar să creezi o armată. Amănuntele erau diferite de la o poveste la alta, dar toate poveștile aveau un lucru în comun: puțini puteau avea acces la puterea ei. Unii spuneau că exista chiar o societate secretă, cu oameni anume instruiți, muncind generație după generație, studiind-o cu acribie, copiind-o, culegând cunoștințele ca pe snopii de grâu, ca și cum ar fi putut trăi numai cu propoziții și paragrafe. Ani în șir, societatea adunase cuvinte și magie, devenind de la o zi la alta tot mai puternică.

Dar cărțile sunt obiecte ciudate. Te pot captiva, transporta, ba chiar transforma, dacă ești norocos. Fână la urmă însă, cărțile – chiar și cele magice – sunt doar niște obiecte făcute din hârtie, clei și ață. Acesta era adevărul fundamental pe care cititorii îl uitaseră. Cât de vulnerabilă e, de fapt, *cartea*.

În fața focului.

A umezelii.

A trecerii timpului.

Și a hoților.

CAPITOLUL 1

Urmările hoției

Trecerea era supravegheată de vestoanele roșii. Drumul de pietriș care traversa jungla gema de lume, iar soldații oxscinieni călare răsăreau din mulțimea pedestră ca niște lorzi la o paradă, în frumoasele lor vestoane roșii, imaculate, cu cizmele negre lucind. Mânerele săbiilor și ale pistoalelor de la șold le scânteiau în lumina cenușie a dimineții.

Orice cetățean cinstit ar fi fost bucuros să-i vadă.

— Nu-i bine, bombăni Nin schimbând poziția grămezii de blănuri pe care o ducea în brațe. Nu-i bine deloc. Credeam că târgul ăsta e suficient de mic ca să trecem neobservate, dar acum nu prea mai pare posibil.

Ghemuită în tufișuri alături de ea, Sefia îi măsură din priviri pe ceilalți cumpărători, care purtau coșuri sau trăgeau după ei cotigi zdrăngănitoare, în care se aflau culcușuri improvizate din pânză de sac pentru bebelușii lor, părinții țipând după copiii mânjiți de noroi când aceștia se îndepărtau prea mult. Cu hainele lor roase de atâta

drum, Sefia și Nin s-ar fi putut pierde leane în mulțime să nu fi fost vestoanele roșii.

— Crezi că pe noi ne caută? întrebă Sefia. Nu credeam că o să se ducă vestea cu atâta iuțea.

— Vorba zboară repede când ai o față frumoasă ca a mea, fetiço.

Sefia se sili să chicotească. Suficient de bătrână pentru a-i fi bunică, Nin era o femeie bondoacă, cu părul încâlcit și o față dură ca pielea netăbăcită. Nu frumusețea o făcea să se remarce.

Nu, Nin era o tâlhăroaică foarte iscusită, cu mâini vrăjite. Nu te-ai fi uitat de două ori la ele, dar acele mâini puteau desprinde cu o atingere ușoară ca o răsuflare brățara de la încheietura unei femei. Puteau să deschilie lacăte cu o mișcare fină a degetelor. Trebuia să vezi mâinile lui Nin la treabă ca să o remarci cu adevărat pe femeie. Altminteri, în cojocul ei de călătorie din blană de urs, aducea cu o moviliță de pământ cafeniu, gata să se topească în umezeala pădurii tropicale.

De când părăsiseră în fugă căminul lor din Deliene, cea mai nordică dintre cele cinci insule-regate ale Kelanei, încercaseră să nu bată la ochi, colindând ținuturile și supraviețuind cu ce putuseră găsi în sălbăticie. Dar în iernile mai aspre, când hrana era puțină și vânatul nici măcar atât, Nin o învățase pe Sefia să deschilie încuietori, să șterpelească din buzunare și chiar să fure bucăți de rasol fără să fie observată.

Și vreme de șase ani nu fuseseră prinse.

— Nu putem sta aici, zise Nin oftând și cumpănindu-și din nou grămada de blănuri din brațe. O să ne descotorosim de astea în următoarea așezare.

Sefia simți un junghi de vinovăție în stomac. În fond fusese greșeala ei. Dacă nu ar fi fost atât de arogantă cu două

săptămâni în urmă, nimeni nu le-ar fi observat. Dar fusese proastă. Prea sigură pe sine. Încercase să fure o basma nouă pentru ea – verde-albăstruie, cu un model auriu, mult mai frumoasă decât cea roșie și decolorată pe care o purta –, dar vânzătorul o observase. În ultima clipă, Nin își strecurase basmaua în propriul buzunar, asumându-și vina ca să o protejeze pe Sefia, și părăsiseră localitatea în grabă, cu vestoanele roșii suflându-le în ceafă.

În uase cât pe ce să fie prinse. Cineva ar fi putut-o recunoaște pe Nin.

Și acum trebuiau să părăsească Oxscini, Regatul Împădurit, care le fusese casă mai bine de un an.

— De ce nu mă lași pe mine? întrebă Sefia, ajutând-o pe Nin să se salte în picioare.

Nin își ridică privirea spre fată, încruntându-se.

— E prea periculos.

Sefia trase de blana aflată în vârful grămezii din brațele lui Nin. Jumătate dintre blănuri proveneau de la animalele pe care ea însăși le vânase și le jupuisese. Erau suficiente cât să-și plătească amândouă plecarea din Oxscini, dacă reușeau să intre într-un oraș unde să le vândă. Nin avusese grijă ca ele două să fie în siguranță în toți acești ani. Acum era rândul Sefiei.

— Să așteptăm ar putea fi și mai periculos, zise ea.

Nin se întunecă la chip. Deși bătrâna nu-i explicase niciodată cum îi cunoscuse părinții, Sefia știa că asta se întâmplase fiindcă erau urmăriți. Aveau un lucru pe care și-l doreau dușmanii lor.

Care era acum în posesia Sefiei.

În ultimii șase ani, își purtase în spinare întreg avutul, toate cele necesare pentru vânat, gătit și așezarea taberei și, pe fundul raniței cu pielea din ce în ce mai găurită, unicul lucru rămas de la părinții ei, un memento de neignorată

al faptului că ei existaseră cândva și că acum nu mai erau. Măinile i se încleștară pe curelele raniței.

Nin se mută de pe un picior pe celălalt și privi peste umăr, spre desigurul junglei.

— Nu-mi place, zise ea. N-ai fost niciodată singură.

— Tu *nu poți* să mergi.

— Putem să așteptăm. E un sat la cinci zile de aici. Mai mic. Mai sigur.

— Mai sigur pentru tine. Pe mine nu mă cunoaște nimeni, o contrazise Sefia ridicându-și bărbia. Pot să intru în oraș, să vând marfa și să mă întorc la prânz. O să ne mișcăm de două ori mai repede când nu o să mai avem de cărat pieile astea.

Nin șovăi îndelung, plimbându-și privirea ageră din-
spre umbrele hățişurilor spre siluetele roșii de pe drum.
În cele din urmă încuviință.

— Mișcă-te repede, zise ea. Nu ține prea mult la preț. Nu ne trebuie decât atât cât să putem lua o corabie care pleacă din Oxscini. Nu contează încotro.

Sefia zâmbi larg. Nu se întâmpla în fiecare zi să iasă învingătoare dintr-o discuție cu Nin. Luă grămada grea de blănuri din brațele vânjoase ale lui Nin.

— Nu-ți face griji, îi spuse.

Femeia se încruntă și trase de basmaua roșie cu care Sefia își lega părul ca să nu-i intre în ochi.

— Grija ne ține în siguranță, fetiço.

— N-o să pătesc nimic.

— O, n-o să pățești nimic, zici? Duc viața asta de șaizeci de ani și-s bine mersi. Știi de ce?

Sefia își dădu ochii peste cap.

— Fiindcă ești atentă.

Nin încuviință o singură dată, încrucisându-și brațele la piept. Revenise iute la obișnuita ei atitudine morocănoasă; Sefia zâmbi din nou și o sărută în trecăt pe obraz.

— Mulțumesc, tușă Nin, rosti ea. N-o să te dezamăgesc de data asta.

Femeia se strâmbă și-și șterse obrazul cu dosul palmei.

— Știu că n-o să mă dezamăgești. Vinde blănurile și întoarce-te direct la locul de popas. Vine furtuna și vreau să plecăm înainte să izbucnească.

— Da, să trăiți! N-o să te dezamăgesc!

Întorcându-se pe călcăie, Sefia privi în sus; văzu că atmosfera era mai umedă și că norii se perindau cu repeziciune pe cer. Nin știa întotdeauna când veneau ploile; spunea că simțea un frison până în măduva oaselor.

Sefia se îndepărtă poticnindu-se, ridicând blănurile în brațele ei zvelte. Era aproape la marginea pădurii când vocea morocânoasă a lui Nin îi ajunsese la ureche, prevenitoare.

— Și nu uita, fetițo: există lucruri mai rele decât vesteanele roșii!

Fata ieși de la adăpostul pădurii fără să privească îndărăt, alăturându-se mulțimii de pe drum, dar nu-și putu stăpâni fiorul care o străbătu la auzul cuvintelor lui Nin. Erau silite să evite autoritățile din pricina faimei de hoasă a lui Nin, dar nu asta era motivul pentru care duceau o viața nomadă.

Nu știa prea multe, dar de-a lungul anilor pusese cap la cap câteva lucruri. Părinții ei fuseseră fugari. Făcuseră tot ce le stătuse în puteri ca să o țină ascunsă de un dușman fără nume și fără chip.

Nu fusese suficient.

Și acum singurele lucruri care o țineau în siguranță erau fuga continuă și anonimatul. Dacă nimeni nu știa unde era sau ce purta cu sine, atunci nu i se putea da de urmă.

Sefia își potrivea mai bine ranița pe umeri simțind cum obiectul dinăuntru o lovește în șale. Se amestecă pe neobservate în mulțime.

Când ajunse la marginea oraşului, mâinile o dureau deja din pricina greutateii blănurilor. Trecu împleticindu-se pe lângă docuri, unde câteva bărcuţe de pescuit şi corăbii comerciale erau legate de bintele¹ strâmbе. În afara golfului erau ancorate navele masive, stacojii ale Marinei Regale din Oxscini, cu punţile pline de tunuri.

Cu cinci ani în urmă, câteva nave de patrulare ar fi fost de ajuns, dar acum erau în război cu Everica, recent unificatul Regat al Pietrei, şi restricţiile asupra comerţului şi călătoriilor se înăsprirea. Sefia şi Nin nu mai puteau ajunge pe ţărmurile asediate ale Evericii. Până şi partea din Marea Centrală ce separa cele două regate era prinsă în focul luptelor navale şi era plină de piraţi însetaţi de sânge. Pentru cetăţenii obişnuiţi, corăbiile de pază erau nişte forţe protectoare, dar pentru Sefia, care numai obişnuită nu era, navele reprezentau temnicerii care îi împiedicau evadarea.

La intrarea în piaţa oraşului, Sefia se opri să examineze locul, căutând străzi lăturalnice pe care să le folosească în caz că ar fi avut nevoie de o cale de retragere rapidă. Pe margini se aflau şiruri de prăvălii, leane de identificat după emblemele de deasupra uşilor: un porc şi un satâr pentru cea a măcelarului, o nicovală pentru cea a fierarului, două lopeţi încrucişate, dintr-acelea pentru scos pâinea din cuptor, pentru cea a brutarului. Dar mulţimea era atrasă de grupul de tarabe de lemn din centru. În zilele de târg, negustorii ambulanti şi fermierii veneau de la kilometri depărtare, vânzând de toate, de la suluri de pânză până la săpunuri aromate şi gheme de sfoară.

Sefia se strecură printre vânzătorii care îşi laudau grămezile de mango şi fructe ale pasiunii, sacii de cafea şi peştii argintii. În mulţimea de cumpărători zări brăţări

¹ Stâlp de care se leagă o navă trasă la chei.

cu închizători slăbite și haine care se umflau în jurul pun-tilor cu bani, dar nu era momentul pentru hoții.

Trecu pe lângă taraba cu știri, unde o membră a breslei, purtând chipiul cu cozoroc caracteristic și banderole cafenii pe brațe, o întâmpină cu noi vești despre tulburările din străinătate:

— Încă o corabie comercială căzută în ghearele căpitanului Serakeen, în largul coastei liccarine! Regina ordonă suplimentarea numărului de nave de escortă pentru ambasadorii care călătoresc către Liccaro!

Cutia de tinichea de la picioarele ei răsuna de clinchetele monedelor de aramă.

Sefia se înfioră. În timp ce Everica și Oxscini se războiau în sud, fierbintele regat al deșertului, Liccaro, avea propriile probleme: Serakeen, Năpasta Estului, și corăbiile lui de pirăți sângeroși. Terorizau mările din jurul acestei insule nenorocite, jefuind orașele de coastă și storcându-le de bani pe celelalte, atacând neguțătorii și navele cu mărfuri venite în ajutorul unui regat rămas de câteva generații fără rege. Părăsind Liccaro cu un an în urmă, ea și Nin de-abia scăpaseră de una dintre corăbiile de război ale lui Serakeen. Încă își mai amintea bubuitul îndepărtat al tunurilor și apa împrăsciată de o parte și de alta a corabiei.

În timp ce se apropia de taraba blănarului, croindu-și drum cu coatele printre oameni în cămăși de lucru, pantaloni vechi, rochii lungi de bumbac sau fracuri, privirea ei surprinse o strălucire aurie: o lumină cât un ochi de apă, scânteind sub cizmele trecătorilor. Zâmbi. Dacă s-ar fi uitat mai de-aproape, aceasta ar fi dispărut, așa că se mulțumi să știe că era acolo unde o putea zări cu coada ochiului.

Mama ei îi spusese mereu că lumea avea o energie ascunsă, un soi de *lumină* scânteind imediat sub suprafața lucrurilor. Era mereu acolo, involburându-se nevăzută

în jurul ei și din când în când ieșea la suprafață ca apa printr-o crăpătură a pământului – o strălucire surie sesizabilă doar pentru cei care aveau ochi să o vadă.

Ca mama ei. A rumoasa ei mamă, a cărei piele arămie căpăta nuanța bronzului în lunile de vară. De la ea moștenise Sefia silueta zveltă, neobișnuita grație și acel simț special care îi spunea că lumea era mai mult decât forma ei materială.

Când Sefia îi pomenise lui Nin despre asta, mătușa ei se cufundase într-o muțenie posomorâtă. Refuzase să-i răspundă la întrebări, ba mai mult, nu mai scosese un cuvânt toată ziua.

Sefia nu mai adusese vorba despre asta, deși continuase să zărească lumina.

În timp ce micul ochi de lumină începea să se stingă, un bărbat îi tăie fetei calea. Păr negru și zbârlit, înspicat cu fire cărunte, umeri aduși, a căror curbura era accentuată și mai mult de haina prea largă. Sefia îl mai privi o dată.

Dar nu era el. Forma capului era alta. Înălțimea nu era cea care trebuia. Nu avea sprâncenele ei drepte sau ochii ei migdalați, negri ca onixul. Nimic nu se potrivea. *Niciodată* nu era el.

Tatăl ei murise de șase ani, iar mama ei de zece, ceea ce nu o împiedica să-i vadă uneori în oameni complet necunoscuți. Însă asta nu îi domolea durerea când își amintea, iar și iar, că ei nu mai erau.

Scutură din cap, clipind iute. Se apropia de taraba unei blănărese, unde o femeie cu un aer agasat răscolea cu o mână pieile de șinșila, ținând-o pe cealaltă încleștată pe brațul băiețelului ei. Micuțul plângea, iar femeia îl strângea atât de tare, încât degetele lăsaseră urme pe pielea trandafirie.

— Să nu mai dispari așa! Altfel o să te ia impresorii!